

4. *Straffebestemmelser.* Af Straffebestemmelserne skal nævnes, at den, der som Medlem af et Pengeinstituts Direktion eller andet Forvaltningsorgan eller som Medlem af Bestyrelse, som Likvidator eller Prokurist i et Selskabs Protokoller, Regnskaber, Balancer, Beretninger eller i offentlige Aktietegningsindbydelser forsætligt („wissentlich“) angiver et Selskabs Aktiver eller Passiver urigtigt eller fortier Omstændigheder, der er af væsentlig Betydning for Bedømmelsen af et Selskabs virkelige Formuesforhold, og derved opvækker den Tro, at disse er bedre end i Virkeligheden, straffes, saafremt højere Straf ikke er forskyldt, med Fængsel fra 14 Dage til 1 Aar, og kan *desuden* idømmes en Bøde paa 5 000—100 000 Kc. Ogsaa Forsøg er strafbare.

III. Garantifonden.

De foran gengivne Foranstaltninger har til Formaal dels at yde Hjælp til at afbøde Virkningerne af den økonomiske Krise efter Verdenskrigen for Pengeinstitutterne, dels at regulere Bankernes Virksomhed og dels at underkaste Pengeinstitutternes Virksomhed og Regnskaber en halvt autonom, halvt statslig, tvungen Kontrol. Bestræbelserne for at skaffe størst mulig Ro og Sikkerhed for Indskyderne har imidlertid yderligere givet sig Udslag i Oprettelsen af en Garantifond („almindelig Fond“), der skal træde i Funktion under fremtidige Kriser og saa vidt gørligt forebygge, at disse fører til Banksammenbrud med Tab for Indskyderne.

Garantifonden er en Slags Tvangsforsikring for de Pengeinstituter, der har Ret til at modtage Indlaan, eller rettere for disse Instituters Indskydere. Fonden hviler dog ikke paa et egentlig forsikringsteknisk Grundlag, idet Bidragenes (Præmiernes) Størrelse ikke varierer efter den forskellige Risiko i de deltagende Pengeinstituter, men efter Indlaanenes Omfang, og idet Udbetalingernes (Erstatningernes) Størrelse ikke beror paa Forhaandsaftaler, men afhænger dels af den forsikredes Behov dels af Størrelsen af Fondens Midler. Motiveringen for Fonden maa da ogsaa søges i den videre Betragtning, at det er af afgørende Betydning saavel for de enkelte Pengeinstituter som for Samfundet som Helhed, at Indskydernes Tillid hvorpaa Bankvæsenet er opbygget, ikke svigter i Krisesituationer, hvorved unødige Vanskeligheder fremkommer saavel for Bankerne som for de Virksomheder, de financierer, og dermed for de dertil knyttede Funktionærer og Arbejdere.

Pengeinstitutterne deles i tre Grupper, der hver for sig danner en Afdeling af Fonden, og som yderligere kan dele sig i Underafdelinger. Afdelingerne, respektive Underafdelingerne er ikke indbyrdes solidariske.

Som Bidrag til Fonden indbetaler Pengeinstitutterne halvaarligt et Bidrag, der svarer til $1\frac{1}{2}$ pCt. af de i Perioden udbetalte eller krediterede Renter af Indlaan og Folio („Einlagen in laufender Rechnung“), og Fonden vokser endvidere med Indtægterne af sin Kapital. Den anførte Procentsats er ikke fremgaaet af nogen forsikringsmæssig Præmieberegning, men er fastsat efter et Skøn, saaledes at Fonden skulde vokse med gennemsnitlig ca. 30 Mill. Kc. aarlig. Har en Afdeling af Fonden naaet en saadan Størrelse, at Fondens Bestyrelse anser den for tilstrækkelig, kan Bidragene til Afdelingen ophøre, men skal genindføres, hvis Bestyrelsen senere maatte anse dette for nødvendigt til Sikring af Formaalet.

Strækker de saaledes tilvejebragte Midler ikke til, kan Fonden udstede Obligationer, forrentelige med mindst 4 pCt., men dog kun i et saadant Omfang, at Udgifterne til Forrentning og Amortisation ikke overstiger $\frac{3}{4}$ af Fondens Indtægter gennem Bidrag paa Udstedelsestidspunktet. *Staten* hæfter subsidiært for Obligationernes Forrentning og Amortisation, og Obligationerne kan anvendes til Anlæg af umyndiges Midler o. lign., ligesom ethvert af Fondens Medlemmer er pligtigt til, hvis det kræves, til pari Kurs at overtage et saadant Beløb af Fondens Obligationer, som svarer til $\frac{1}{4}$ pCt. af Indlaanene.

Ethvert Pengeinstitut, der i mindst 5 Aar har været Medlem af Fonden, har Krav paa Hjælp af sin Afdelings Midler, naar dets Eksistens og dermed Indskydernes Interesse er i Fare som Følge af at Banken har lidt Tab eller har bundet sine Midler for fast. Krav om Hjælp af Fonden kan dog ikke gøres retlig gældende, men kan i Tilfælde af Nægtelse indbringes for et Voldgiftsudvalg til endelig Afgørelse. Arten og Omfanget af Hjælpen skal fastsættes saaledes, at alle bekendte Krav fra en Afdelings Medlemmer tilfredsstilles ligeligt eller i hvert Fald stemmende med almen Interesse og saaledes, at de Pengeinstituter, der faar Hjælp, saa vidt muligt saneres saaledes, at de kan fortsætte deres Virksomhed. For saa vidt dette Formaal gør det muligt, ydes Hjælpen principielt i Form af Laan (til Opretholdelse af Likviditeten).